

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce:

J. Z.

bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem

sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 13. 8. 2018, č. j. 106453/2018/KUSK, sp. zn. SZ_090574/2018/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Votice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 5. 2018, č. j. 17799/2018/SD-Ni, sp. zn. 22047/2017/SD-Ni/166, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť nezajistil, aby dne 20. 7. 2017 v 16:46 hodin při užití motorového vozidla Š. S. RZ X na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 20. 7. 2017 v 16:46 hodin na silnici č. I/3 mimo obec Hostišov, v blízkosti autobusové zastávky, bylo zjištěno

a zadokumentováno překročení nejvyšší dovolené rychlosti výše popsaným vozidlem, přičemž byla řidiči v místě, kde smí jet nejvýše rychlostí 90 km/h, naměřena automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy RAMER 10C rychlost 120 km/h, po odečtu odchylky 116 km/h. Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobce až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud, že dne 27. 7. 2017 obdržel správní orgán I. stupně přípis předání věci od Policie České republiky, kterým bylo správnímu orgánu I. stupně oznámeno podezření ze spáchání přestupku, ke kterému došlo dne 20. 7. 2017 v 16:46 hodin na silnici č. I/3 mimo obec Hostišov, kterého se dopustil neznámý řidič ve vozidle Š. S. RZ X, jehož provozovatelem je žalobce, překročením nejvyšší stanovené rychlosti 90 km/h, když jel rychlostí po odečtení odchylky 116 km/h. Uvedené jednání bylo zaznamenáno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy RAMER 10C.
5. Dne 17. 8. 2017 byla žalobci doručena výzva provozovateli vozidla k zaplacení určené částky a sdělení potřebných údajů o řidiči, na kterou žalobce nijak reagoval. Dne 19. 12. 2017 bylo vydáno usnesení o odložení věci v dotčeném řízení. Dne 18. 1. 2018 byl žalobci doručen příkaz, proti němuž podal dne 25. 1. 2018 prostřednictvím svého zmocněnce odpor.
6. Dne 28. 5. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla Š. S. RZ X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 20. 7. 2017 v 16:46 hodin při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť téhož dne, v uvedeném čase, na silnici č. I/3 mimo obec Hostišov, v blízkosti autobusové zastávky, bylo zjištěno a zadokumentováno překročení nejvyšší dovolené rychlosti s výše specifikovaným vozidlem, kdy neznámému řidiči byla v místě, kde smí jet rychlostí nejvýše 90 km/h, naměřena automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy typu RAMER 10C rychlost 120 km/h, po odečtu tolerance 116 km/h. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
7. Dne 5. 6. 2018 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím zmocněnce žalobce blanketní odvolání, které nebylo ani na základě výzvy ze dne 18. 6. 2018 doplněno.
8. Dne 13. 8. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.,

soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

10. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.
11. Žalovaný dodatečně učinil u soudu návrh na provedení dokazování účastnickou výpovědí žalobce a listinným důkazem prokazujícím obsah internetových stránek o určení úseku měření statickým technickým zařízením. Soud tomuto návrhu nevyhověl, neboť v souvislosti s obsahem navržených listin je zřejmé, že jsou v projednávané věci zcela nadbytečné, neboť měření rychlosti nevykonávala obecní policie, která může měřit rychlost vozidel pouze na úsecích schválených Policií České republiky, ale rychlost vozidel měřila přímo Policie České republiky, která žádné obdobné povolení k této činnosti nepotřebuje. Soud nepřipustil ani dokazování prostřednictvím účastnické výpovědi žalobce, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že pro úplné zjištění skutkového stavu není účastnická výpověď nutná, neboť soud nemá o skutkovém stavu pochybnosti a výsledek žalobce by tak byl nadbytečný. Žalovaný navíc v návrhu na provedení účastnické výpovědi neuvedl, jaké skutečnosti chtěl tímto důkazem prokazovat. S jednotlivými důkazními návrhy žalobce, kterým nebylo vyhověno, se soud vypořádal níže v textu.

Posouzení žalobních bodů

12. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto:

Nezákonné rozdělení plateb

13. Žalobce nesouhlasil s rozdělením povinnosti k úhradě pokuty a úhradě nákladů řízení do dvou plateb pod jiným variabilním symbolem. Podle žalobce jsou uvedené platby tzv. kvazidaněmi a proto se řídí daňovým řádem a je možné je rozdělit toliko na základě žádosti daňového subjektu. Žalobce nevlastní bankovní účet, na kterém by měl příslušné finanční prostředky. Jediným způsobem, jak je může správnímu orgánu dopravit je cesta na pokladnu, která je pro něho mimořádně finančně nákladná pro značnou vzdálenost od jeho sídla, nebo vkladem na pobočce. Dále uvedl, že za jeden vklad účtuje Česká spořitelna 100 Kč, a žalobce by byl nucen učinit dva vklady, čímž by mu náklady vzrostly. Žalobce tak má za to, že je krácen na svých právech a navíc mu správní orgány tímto způsobem o 5 % zvyšují uloženou pokutu.
14. V prvostupňovém rozhodnutí bylo v souvislosti s uloženou pokutou a povinností nahradit náklady řízení uvedeno, že má žalobce povinnost vše „zaplatit ve lhůtě do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí ve prospěch účtu Města Votice 19-0320085349/0800, variabilní symbol pro pokutu 9060001911, variabilní symbol pro náklady řízení 9160000558, bezhotovostním převodem nebo poštovními složenkami popř. složením příslušné finanční částky v pokladně městského úřadu, která se nachází v přízemí budovy Městského úřadu Votice.“
15. Podle § 68 odst. 2 věta třetí správního řádu se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Pod těmito jinými údaji lze rozumět informace potřebné k zaplacení pokuty, například uvedení čísla účtu, na který má být pokuta zaplacená. Zároveň platí, že tento určený způsob zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení má pouze informativní charakter a

osoba, jíž je povinnost úhrady pokuty ukládána, se může řídit ustanovením daňového řádu. Zůstává tak zachována aplikovatelnost § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), který stanovuje způsoby placení daně. Soud také upozorňuje na to, že žalobci bylo výslovně umožněno, tj. byl ve výroku prvostupňového rozhodnutí srozuměn s tím, že může zaplatit pokutu a náklady řízení též poštovní poukázkou, přičemž k tomuto způsobu se žalobce ani nijak nevyjádřil.

16. Dále soud konstatuje, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když stanovil žalobci zvlášť povinnost zaplatit pokutu a zvlášť povinnost k úhradě nákladů řízení, neboť jde o dvě samostatné povinnosti, k jejichž splnění byl žalobce zavázán.
17. Žalobce sice namítal různé domnělé obtíže, které mu brání v zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení, avšak k ani jednomu tvrzení nepředložil důkaz, kterým by toto tvrzení prokazoval. Nad to platí, že možnosti, jak uhradit pokutu a náhradu nákladů řízení, jsou variabilní a v zásadě pokrývají nejrozumnější možnosti povinných osob, tj. umožňují povinným osobám provést bezhotovostní platbu, případně umožňují, aby byla platba provedena přímo na pokladně v dotčeném úřadě, anebo aby povinný subjekt provedl platbu prostřednictvím poštovní poukázky. Nutno podotknout, že jsou umožněny veškeré běžně využívané způsoby placení, jaké veřejnost používá. Zároveň nelze souhlasit s tím, že by jakékoli dodatečné, a dle soudu marginální náklady spojené s provedením platby, byly přičitatelné ke stanovené pokutě nebo povinnosti nahradit náklady řízení. Náklady spojené s provedením platby nejsou příjmem rozpočtu příslušného úřadu. Je na žalobci, aby si pro splnění uložených povinností zvolil způsob platby, který považuje za nejvhodnější, zároveň nelze akceptovat, že by případné náklady na provedení uvedených plateb byly důvodem pro prominutí stanovených povinností. Náklady spojené se zaplacením pokuty a náhrady nákladů řízení nemohou vést k automatické imunitě vůči sankcím ukládaným v rámci veřejného práva (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351). Žalobní bod tak není důvodný.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

18. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost výroku správního rozhodnutí z důvodu absence konstatování formy zavinění, přičemž odkázal na ustanovení § 77 zákona o přestupcích, které upravovalo náležitosti výroku rozhodnutí, mezi které patřilo uvedení formy zavinění. A dále uvedl, že podle § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), je správní orgán taktéž povinen uvést do výroku rozhodnutí formu zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
19. K tomuto žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu se nevyžaduje k odpovědnosti fyzické osoby za tento přestupek zavinění.
20. Ke spáchání přestupku provozovatele motorového vozidla došlo dne 20. 7. 2017. V tu dobu bylo již účinné ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, které stanoví, že „[k] odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“ Vzhledem k tomu, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se nevyžaduje zavinění, není v takovém případě ani povinnou náležitostí výrokové části podle § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky.

21. Navíc již v minulosti bylo judikaturou dovozeno, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt (aktuálně již přestupek) podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích byla konstruována jako objektivní odpovědnost s přípustnými liberačními důvody a k naplnění skutkové podstaty tak nebylo vyžadováno zavinění delikventa (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21). Nelze proto souhlasit s námitkou žalobce, že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, pokud ve výroku prvostupňového a napadeného rozhodnutí neuvedly formu zavinění. Žalobní bod není důvodný.

Použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy

22. Žalobce dále namítal, že nebyly splněny podmínky pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle žalobce měly správní orgány uvést znaky definující automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti bez obsluhy a následně měly tyto znaky porovnat s použitým rychloměrem. V této souvislosti žalobce citoval z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2018, č. j. 29 A 6/2017 – 45, ve kterém ovšem krajský soud řešil otázku neuvedení typu rychloměru, kterým byla zjištěna rychlost vozidla, což je situace skutkově odlišná od nyní projednávané věci, a proto není odkaz na tento rozsudek příležitý. Dále žalobce odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy sp. zn. 102/2013-160-OST/4, podle kterého nelze za automat považovat rychloměr, který je sice pevně nainstalovaný a změří rychlost automaticky, avšak v místě se nacházejí policisté či strážníci, kteří některá vozidla zastaví a jejich řidiče legitimují, a některá nikoli. Žalobce uvedl, že je ve spise založen ověřovací list rychloměru, ze kterého je prokázáno, že byl rychloměr zabudován ve vozidle Š. O., což znamená, že byli na místě přítomni policisté, kteří seděli ve vozidle, a nic jim nebránilo v tom, aby vozidlo zastavili a zjistili skutečného pachatele přestupku. Žalobce navrhl provést výslech policistky K. S., která byla k obsluze rychloměru proškolená a o níž byl žalobce přesvědčen, že byla přítomna v místě měření.
23. Žalovaný ve vyjádření k tomuto žalobnímu bodu zdůraznil, že v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti se spáchaný skutek dokazuje primárně listinou o naměřené rychlosti vozidla, nikoliv svědectvím policistů, a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015 – 38, a ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54.
24. V přípisu Krajského ředitelství policie Středočeského kraje o předání věci, ze dne 26. 7. 2017, č. j. KRPS-235606-4/PŘ-2017-010106-LA, bylo uvedeno, že „[p]orušení pravidel bylo, ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, viz záznam 10173, RAMER 10C.“ V záznamu č. 10173, který je součástí správního spisu, je v kolonce *režim měření* uvedeno: *automatizovaný*. Společně s předáním věci bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno i osvědčení č. 0027/2016, podle kterého K. S. absolvovala odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu silničního rychloměru typu RAMER 10, AD9, RAMER 7CCD s archivací, a toto osvědčení opravňuje k používání uvedených měřičů ve všech modifikacích uvedených ve schváleném typu, volbu stanoviště a metodiky měření, nastavení výše uvedených typů měřičů, nastavení záznamového zařízení a přenos dat s obsluhou pro jejich ukládání.

25. Taktéž ve výzvě provozovateli vozidla ze dne 9. 8. 2017, č. j. 22048/2017/SD-Ni, v přípisu ve věci přestupku provozovatele vozidla ze dne 7. 2. 2018, č. j. 4755/2018/SD-Ni, v prvostupňovém i v napadeném rozhodnutí byla vždy uvedena informace o zjištění přestupku automatizovaným technickým prostředkem. V žádném podkladu pro vydání rozhodnutí se neobjevila informace, která by tento způsob zjištění přestupku jakkoli rozporovala, a taktéž žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádnou námitku, kterou by nesouhlasil s informací o způsobu zjištění přestupku.
26. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37, uvedl dělící kritéria mezi automatizovaným a manuálním měřením, když specifikoval, že „[j]ediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru.“ V tomtéž rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval i stanoviskem Ministerstva dopravy sp. zn. 102/2013-160-OST/4, podle kterého uvedl, že jsou automatizované technické prostředky „trvale nainstalované, projektované a zabudované do určitého prostoru. Bez obsluhy znamená, že zařízení je spouštěno a uváděno do klidu automaticky, nebo dálkovým či manuálním způsobem, ale průběžná operativní obsluha na místě v konkrétním čase a zásah do výběru kontrolovaných vozidel jsou vyloučeny. Oznámení jednotlivých vozidel, jejichž řidiči maximální dovolenou rychlost překročili, tvoří nepřerušovanou řadu ve stanovený čas. K uznání zařízení za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy nepostačí, že se bude jednat o přístroj stejné konstrukční a technologické vybavenosti jako pevně zabudovaný měřič ve stacionárním zařízení. Podmínkou je také skutečnost, že identita řidiče v daném okamžiku není zjistitelná, to znamená, že na kontrolovaném místě není zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič zjištěn.“
27. V záznamu o přestupku je uvedeno, že zařízení nastavil „KS319399“, v osvědčení o oprávnění používat konkrétně jmenované měřiče, je totožné číslo uvedeno u jména K. S.. Z uvedeného lze mít za prokázané, že příslušný rychloměr nastavovala osoba proškolená k obsluze k tomuto rychloměru, tedy K. S.. Rychloměr tak byl nastaven správně na podmínky prováděného měření. Je-li v záznamu o přestupku č. 10173 uvedeno, že měření probíhalo v automatizovaném režimu měření, lze tuto informaci považovat za bezrozpornou. Žalobce nepředložil žádný důkaz o tom, že by tento údaj byl nepravdivý. Z žádného podkladu není zřejmé, že by bylo na místě měření, resp. v odpovídající vzdálenosti, zřízeno kontrolní stanoviště, na němž by byla zastavována vozidla, která překročila nejvyšší dovolenou rychlost. Důkazy, které žalobce navrhuje provést, jsou nadbytečné, neboť žalobce má za to, že je významnou skutečností to, že mohla být rychlost vozidla měřena v přítomnosti policistů, kteří mohli sedět ve vozidle opatřeného rychloměrem, ovšem tato přítomnost policistů nemá vliv na způsob prováděného měření, resp. na režim nastavení rychloměru. Žalobce má za to, že přítomnost policistů vylučuje možnost použít rychloměr v automatizovaném režimu. Tento názor ovšem není v souladu se stanoviskem Ministerstva dopravy, jak ho zdejší soud citoval s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu výše. Zároveň zdejší soud neprováděl dokazování ani prostřednictvím stanoviska Ministerstva dopravy, které žalobce navrhoval, neboť se jedná o důkaz, jehož provedení zástupce žalobce navrhuje v opakovaných případech a právě i s ohledem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37, lze považovat obsah stanoviska za známý soudu z úřední činnosti.
28. Soud tak má za prokázané, že měření proběhlo automatizovaným technickým

prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

29. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci správního řízení nezpochybnil, že nebylo měřeno automatizovaným technickým zařízením, nebylo nutné, aby správní orgány prováděly dokazování, že skutečně šlo o toto zařízení. Bylo zcela dostačující, když bylo z podkladu pro vydání rozhodnutí patrné, a následně v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem. Žalobní bod není důvodný.

Nestanovení místa přestupku

30. Podle žalobce nevymezil správní orgán ve výroku rozhodnutí místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Dle výroku rozhodnutí řidič, který řídil vozidlo žalobce, překročil nejvyšší povolenou rychlost „na silnici I/3 mimo obec Hostišov, v blízkosti autobusové zastávky“. Žalobce namítal, že silnice I/3 mimo obec Hostišov měří stovky kilometrů a nachází se na ní desítky autobusových zastávek. Dále žalobce upozornil na to, že je silnice I/3 v některých úsecích i dálnicí, přičemž i z fotografie z rychloměru je zjevné, že bylo v daném místě uspořádání silnice čtyřproudé. Žalobce má tak za to, že nelze vyloučit, že byla rychlost vozidla měřena na dálnici.
31. Žalovaný ve vyjádření k tomuto žalobnímu bodu citoval z odstavce [26] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017 – 34, a v návaznosti na to uvedl, že „[v]šechny údaje jsou uvedeny ve snímku žalobcova vozidla, v levém dolním rohu.“ Žalovaný uvedl i GPS souřadnice statického měření. Toto vyjádření žalovaného však není zcela přiléhavé na nyní projednávanou věc, neboť žalobce nerozpорије, na rozdíl od žalovaným odkazovaného případu, to, jestli má výrok rozhodnutí oporu v podkladech pro vydání rozhodnutí ve správním spise, ale rozporuje, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje dostatečně konkretizované místo spáchání přestupku.
32. Platí, že závazná je toliko výroková část správních rozhodnutí. Znění výrokové části nelze v rámci míry její individualizace doplňovat o informace uvedené v dalších podkladech pro vydání rozhodnutí; určitost výroku správního rozhodnutí musí obstát bez dalšího takového doplňování, zároveň je ale nutné trvat i na tom, že ve skutkové větě rozhodnutí o přestupku nelze uvádět jiné skutečnosti než ty, které mají oporu v provedeném dokazování k objasňované skutkové podstatě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 – 65).
33. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.“
34. Specifikace skutku a jeho právní kvalifikace je podstatná s ohledem na uplatňování zásady *ne bis in idem*, tedy aby určitá osoba nebyla za stejné jednání trestána opakovaně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53, v souvislosti se specifikací skutku uvedl, že „[j]e nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek

a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 – 43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39.“ Ačkoli tedy není zejména v případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti vyžadováno, aby bylo místo spáchání přestupku určeno „na metr přesně“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39), je nezbytné, aby bylo popsáno natolik konkrétně, že bude určitelné, kde ke spáchání přestupku došlo, a pachatel přestupku nebude moci být za tentýž přestupek postihován vícekrát. V nynější věci má soud podmínky pro dostatečnou specifikaci skutku, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinným, za splněné.

35. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že „J. Z., nar. X, bytem X (dále jen „obviněný“) se uznává vinným, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Š. S., rz X, evidovaném v centrálním registru vozidel, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, nezajistil, aby dne 20. 7. 2017 v 16:46 hod. při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 20. 7. 2017 v 16:46 hod. na silnici č. I/3 mimo obec Hostišov, v blízkosti autobusové zastávky, bylo zjištěno a zadokumentováno překročení nejvyšší dovolené rychlosti s motorovým vozidlem tov. zn. Š. S., rz X, kdy řidiči byla v místě, kde smí jet rychlostí nejvýše 90 km/h, naměřena automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy typu RAMER 10C rychlost 120 km/h, po odečtu tolerance 116 km/h.“
36. Žalobci nelze dát za pravdu v tom, že by bylo možné uvažovat o celé délce silnice č. I/3. Určení místa spáchání přestupku *mimo obec Hostišov* neznamená, že ke spáchání přestupku došlo kdekoli na silnici č. I/3, ale právě v úseku vedle obce Hostišov. Zároveň nelze odhlédnout i od dalších konkretizujících údajů uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se ve výše citovaném rozsudku zabýval individualizací následujícího výroku: „dne 05. 07. 2013 ve 12:19 h u obce Panenský Týnec na silnici I/7 byl hlídkou PČR OSD Ú n. L. zjištěn, že při řízení osobního vozidla tov. zn. V. P., reg. zn. X, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec 90 km/h, jelikož mu byla laserovým rychloměrem Micro DigiCam LTI naměřena rychlost 150 km/h, po zohlednění odchylky $\pm 3 \%$ byla jeho rychlost 145 km/h.“ Nejvyšší správní soud se při posuzování dostatečnosti specifikace skutku zabýval tím, zda správní orgány vymezily veškeré okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu správního deliktu (nyní přestupku). Ačkoli se Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku zabýval skutkovou podstatou přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 50 km/h a více, jsou jeho závěry plně aplikovatelné i na nyní projednávaný případ, neboť žalobce objektivně odpovídá za jednání spočívající v naplnění znaků přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o méně než 30 km/h. Pro oba projednávané případy je totožný požadavek na to, aby bylo postaveno najisto, v jakém místě k přestupku došlo a jaká byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost.
37. I pro nyní projednávaný případ platí, že správní orgány vymezily místo spáchání přestupku číslem silnice (I/3) a názvem blízké obce (mimo obec Hostišov), bylo tak zřejmé, že šlo o silnici první třídy mimo obec, na které je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h, což bylo ve výroku též uvedeno. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že byla neznámému řidiči naměřena automatizovaným technickým prostředkem RAMER 10C

rychlost 120 km/h, resp. 116 km/h, čímž bylo dostatečně popsáno, že neznámý řidič jel na silnici první třídy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h rychlostí 116 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/h, čímž by byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním přestupku, za jehož spáchání nesl objektivní odpovědnost žalobce.

38. Správní orgány tak dostaly požadavku na vymezení skutku takovým způsobem, aby bylo vyloučeno nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*) a současně umožněno posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek. Ve výroku totiž byly kromě místa spáchání přestupku uvedeny i další okolnosti, a to čas spáchání přestupku (dne 20. 7. 2017 v 16:46 hod.) a způsob spáchání přestupku, což v souhrnu skutku zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným. Žalobní bod není důvodný.

Nezákonnost výroku o sankci

39. Žalobce namítal nezákonnost uložené sankce z důvodu, že nemohl přezkoumat okolnosti, ke kterým dle názoru žalobce přihlédl správní orgán I. stupně jako k přítěžujícím. Žalobce má za to, že správní orgán I. stupně přihlédl jako k přítěžující okolnosti k tomu, že je komunikace, v jejíž části došlo k přestupku, frekventovaná a intenzivně se využívá. Žalobce má za to, že z důvodu nedostatečného vymezení místa spáchání přestupku není možné toto tvrzení přezkoumat. Dále má žalobce za to, že měl správní orgán I. stupně zohlednit i polehčující okolnosti, které žalobce spatřuje v tom, že se přestupku dopustil poprvé, přestupek neměl žádné následky, nedošlo ke škodě na zdraví, majetku a v době spáchání přestupku bylo dobré počasí. Podle žalobce mohly být také dány důvody pro mimořádné snížení pokuty, avšak užití tohoto institutu mohl správní orgán zvážit až poté, co by řádně vyhodnotil polehčující a přítěžující okolnosti.
40. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že „[p]ři určení konkrétní výše ukládané pokuty byla dále zohledněna kritéria uvedená v ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, kdy se nezjištěný řidič vozidla rz X dopustil zaviněného jednání, kterým obrozil zájem společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích. Silnice č. I/3 je v místě, kde k přestupku došlo, velmi frekventovaná, jde o hlavní komunikaci vedenou kolem obce, v blízkosti se nachází autobusová zastávka. Tato silnice je intenzivně využívána různými účastníky silničního provozu, tedy nejen řidiči vozidel, ale i přecházejícími chodci atd. Správní orgán uložil sankci v souladu se zásadami správního trestání, zejména zásadou prevence.“
41. V § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky je demonstrativní výčet okolností přestupků, ke kterým mají správní orgány při ukládání sankce přihlídnout, pod písm. c) jsou uvedeny polehčující a přítěžující okolnosti. Demonstrativní výčet polehčujících a přítěžujících okolností je uveden v § 39 a § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ovšem v případě žalobce k naplnění ani jedné této kategorie nedošlo a ani správní orgán I. stupně nekonstatoval, že by byly polehčující nebo přítěžující okolnosti naplněny. Polehčující nebo přítěžující okolnosti přestupku spočívají v okolnostech spojených s osobností pachatele, tj. svědčí buď o zásadních morálních nedostacích pachatele, který páchá přestupky opakovaně, nebo na slabších sociálních skupinách [srov. § 40 písm. a) až f)] nebo naopak svědčí o jisté osobnostní nevyzrálosti z důvodu nízkého věku, či vnějších okolností, které mohly na pachatele činit objektivní nátlak [například z důvodu krajní nouze nebo hrozící škody; srov. § 39 písm. a) až e) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Hustotu provozu nebo blízkost autobusové zastávky tak nelze řadit mezi přítěžující

okolnosti, ale toliko mezi okolnosti spáchání přestupku podle § 38 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobce se tak mylí, má-li za to, že bylo k těmto okolnostem přihlédnuto jako k okolnostem přitěžujícím. Zároveň není ani správná úvaha žalobce, že by mělo být k počasi přihlédnuto jako k okolnosti polehčující. Opět nejde o okolnost spočívající v povaze pachatele, případně o objektivní okolnost, která by odůvodňovala jistou shovívavost správních orgánů při ukládání pokuty (např. zohlednění odvracení škody, nebo odvracení útoku apod.).

42. Podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty upravuje § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobce nenamítal, že by kterákoli z těchto podmínek byla naplněna, a ani to nevyplývá ze správního spisu. Lze tak konstatovat, že správní orgány postupovaly správně, když nepřistoupily k mimořádnému snížení výměry pokuty podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť nebylo prokázáno, že by byly splněny podmínky pro aplikaci tohoto institutu.

*Absence uvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno
(obecný odkaz na § 10 odst. 3), absence odkazu na přestupek absence slovního popisu přestupku*

43. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce má za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je normou s tzv. blanketní dispozicí, a proto musí být ve výroku obsažena i norma, na kterou je takto odkazováno. Tyto závěry žalobce dovozuje z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34, a Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014 – 33, Sb. NSS č. 3282/2015. Žalobce namítal, že správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena, a z výroku rozhodnutí tak nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobce postižen. Tuto argumentaci žalobce zopakoval a doplnil v dalším žalobním bodě, ve kterém namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu absence odkazu na právní ustanovení definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky protiprávní jednání vykazovalo.
44. Dále žalobce namítá, že z výroku rozhodnutí nelze seznat, za jaké protiprávní jednání byl žalobce trestán a znaky jakého přestupku mělo jednání řidiče (přičitatelné žalobci) vykazovat. Výrok obsahuje toliko informaci, že žalobce nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezjištěný řidič vozidla jel rychlostí 116 km/h. Podle žalobce tak napadené rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti.
45. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno: „J. Z., nar. X, bytem X (dále jen „obviněný“) se uznává vinným, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Š. S., rz X, evidovaném v centrálním registru vozidel, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, nezajistil, aby dne 20. 7. 2017 v 16:46 hod. při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 20. 7. 2017 v 16:46 hod. na silnici č. I/3 mimo obec Hostišov, v blízkosti autobusové zastávky, bylo zjištěno a zadokumentováno překročení nejvyšší dovolené rychlosti s motorovým vozidlem tov. zn. Š. S., rz X, kdy řidiči byla v místě, kde smí jet rychlostí nejvýše 90 km/h, naměřena automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy typu RAMER 10C rychlost 120 km/h,

po odečtu tolerance 116 km/h. Výše uvedeným jednáním provozovatel vozidla porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž spáchal přestupek podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích.“

46. Ustanovení § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, právní kvalifikace“.
47. Nejvyšší správní soud, který se v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 45, Sb. NSS č. 3656/2018, zabýval náležitostmi výrokové části rozhodnutí o přestupku, resp. správním deliktu, byť primárně ve vztahu k § 68 odst. 2 správního řádu, mimo jiné konstatoval: „Ostatně i § 93 odst. 1 nového zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (cit. v bodě [15] shora) do budoucna jasně stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se mj. uvede též popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání a právní kvalifikace skutku. V tomto smyslu tedy nový zákon důsledně provádí ústavní požadavky, ke kterým dospěla již předchozí rozhodovací praxe NSS.“ Tyto ústavní požadavky pak Nejvyšší správní soud shrnul následovně: „Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“
48. Z uvedené citace tak lze dovodit, že požadavky, které byly kladeny na výrokovou část podle § 68 odst. 2 správního řádu, a které se explicitně promítly do znění § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, je třeba vykládat v souladu s výše citovanými závěry.
49. Je nutné se však vypořádat s tím, že v požadavcích na výrok rozhodnutí o přestupku podle § 77 zákona o přestupcích nebyla výslovně uvedena právní kvalifikace, jako je tomu v § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Právní kvalifikací je třeba rozumět zákonné označení přestupku, za jehož spáchání je určitá osoba uznána vinnou. Uvedení právní kvalifikace tak není navázáno na povinnost citovat zákonné znění celé skutkové podstaty, ale spočívá v podřazení konkrétní skutkové podstaty pod uvedené zákonné označení.
50. Smyslem co možná nejpresnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem* (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 -73, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012 - 32).
51. Žalobci lze přisvědčit, že správní orgán I. stupně pochybil, neboť ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaké konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu bylo uvedeným jednáním

porušeno. V posuzované věci však toto pochybení nedosahuje takové intenzity, aby bylo nutno správní rozhodnutí zrušit. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí podrobně popsal jednání, jímž byly povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích porušeny, odkaz na příslušné ustanovení zákona o silničním provozu pak uvedl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Vzhledem k takto jasnému vymezení skutku o porušení povinnosti a všech zákonných ustanovení tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku tak v posuzované věci není pochyb. Současně je skutek vymezen natolik konkrétně, že jej nelze zaměnit s jiným a nehrozí tak nebezpečí opakovaného postihu za týž skutek. Žalobní body nejsou důvodné.

Absence formy zavinění řidiče

52. Žalobce dále namítá, že je rozhodnutí nezákonné z důvodu, že správní orgány neprokázaly a ani netvrdily, že bylo jednání řidiče zaviněné. Žalobce odkázal na § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého je možné přičítat provozovateli vozidla jednání, které vykazuje znaky přestupky. Zavinění je znakem přestupku, a proto se měly správní orgány zabývat naplněním této podmínky. Žalobce zastává názor, že ho nelze trestat v případě, když nebylo prokázáno, že bylo jednání řidiče zaviněné.
53. Podmínkou prokazování znaků přestupku, za který je následně objektivně odpovědný provozovatel vozidla, se zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, ve kterém uvedl, že „je tak namístě vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, které jsou, pokud jde o nutnou obranu a krajní nouzi, upraveny v ustanovení § 2 odst. 2 přestupkového zákona, ve zbytku je pak lze dovodit až na základě analogické aplikace norem trestního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, č. 1338/2007 Sb. NSS). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na ‚znaky přestupku podle tohoto zákona‘, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“
54. Uvedený výklad Nejvyššího správního soudu je plně aplikovatelný i na námitku žalobce, podle kterého měly správní orgány prokázat, že se řidič přestupku dopustil zaviněně. Vzhledem k tomu, že subjektivní stránka přestupku, tj. zavinění, je znak vyplývající z § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, a nikoli ze zákona o silničním provozu, nebylo nezbytné, aby správní orgány prokazovaly, že řidič vozidla jednal zaviněně. Žalobní bod není důvodný.

Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

55. V tomto žalobním bodě žalobce namítal, že řidič vozidla nebyl vůbec upozorněn, například prostřednictvím dopravní značky IP31 a IP31B ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, na to, že probíhá v předmětném úseku měření rychlosti vozidel. Dále pak žalobce nepřiléhavě ke zjištěnému skutkovému stavu namítal, že nejsou v obci v místě měření viditelně označené kamery pořizující automatický záznam řidičů, resp. vozidel vjíždějících a vyjíždějících z obce.
56. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011 bylo ustanovení § 79a účinné ve znění, které mělo dva odstavce, přičemž odstavec druhý stanovoval, že obecní policie může měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. V první řadě je ale třeba připomenout, že měření nevykonávala obecní policie, a navíc již ani ustanovení § 79a odst. 2 zákona o silničním provozu, podle kterého bylo nezbytné označovat úseky měření rychlosti příslušnými dopravními značkami, není účinné.
57. V další části se žalobní bod zcela mýlí se zjištěným skutkovým stavem, neboť měření rychlosti neprobíhalo v obci a nadto bylo prováděno rychloměrem umístěným ve služebním voze Policie ČR. Přestupkové jednání nebylo zjištěno a zaznamenáno prostřednictvím kamerového systému v obci, proto není pro vyhodnocení případu rozhodné posoudit, zda byly kamery umístěné v obci viditelně označené jako kamery pořizující záznam řidičů, resp. vozidel vjíždějících a vyjíždějících z obce.
58. Pro úplnost soud doplňuje, že podle § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), může policie, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu. Z ustanovení § 62 odst. 1 zákona o policii a § 79a zákona o silničním provozu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 5. 2016, č. j. 10 As 193/2015 – 34, dovodil, že „[z] těchto ustanovení jednoznačně vyplývá, že Policie ČR je oprávněna měřit rychlost vozidel a pořizovat při tomto měření obrazové záznamy.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 As 116/2018 – 51, pak připustil, že toto měření rychlosti může probíhat i ve vozidle, které nese znaky Policie České republiky. Z tohoto důvodu lze konstatovat, že v případě provádění měření rychlosti vozidel Policií České republiky prostřednictvím automatizovaného technického prostředku umístěného ve služebním vozidle Policie České republiky nemají policisté povinnost uveřejnit informaci o provádění měření rychlosti a o zaznamenávání těchto vozidel. Žalobní námitky tak neodpovídají prokázanému skutkovému stavu, který má oporu ve správním spise. Žalobní bod není důvodný.
59. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že není tato argumentace směřována zdejšímu soudu, soud se jí nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

60. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
61. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 17. prosince 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně